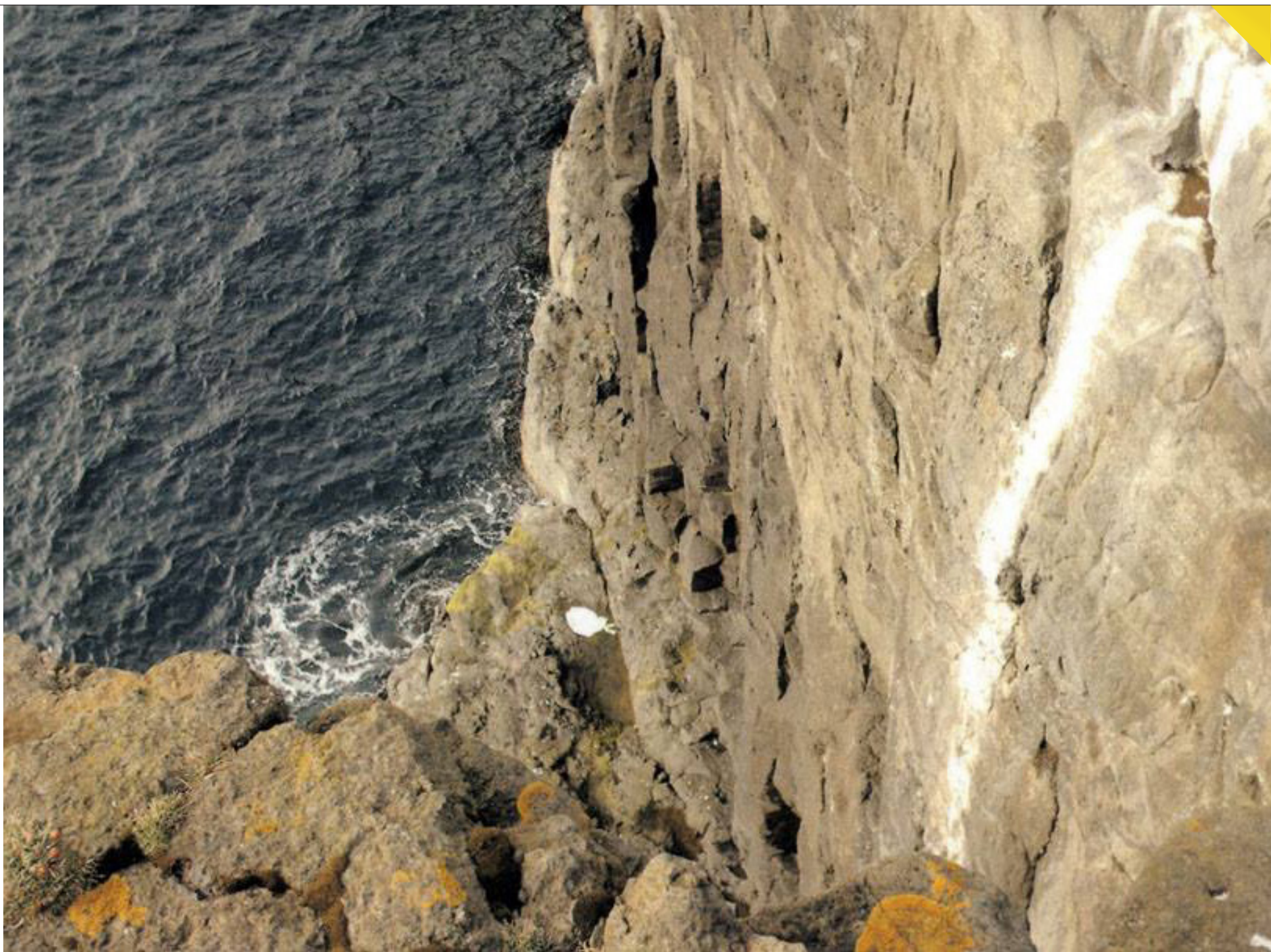

Tað eru 40 metrar niður á helluna, har Ingi fór útav

inum, og tað gingu bara fjúrtan dagar fra tí, at hann datt oman, til hann var frískur aftur.

Stutt eftir hendingina, tá ið fót-bóltsárið byrjaði, var Ingi við aftur á liðnum uttan at kenna nakað til tað fjøruti metra høga fallið, honum hevði verið fyri. Har sást ikki høggi á føti.

Hann skeyt eisini fyrsta málið fyri Royn í landskappingini hetta árið, og tað hevði eingin roknað við, tí tað kvøldið, hann var farin útav, søgdu nógvir hvalbingar.

– Ja nú er Ingi farin, og nú hava vit ongan at skjóta mál fyri Royn.

Í brotinum í bókini Skakandi tilburðir er eisini prát við menninar, sum vóru við Inga Mortensen á Hvalbiareiða hesa náttina – og søgan um fallið hjá Inga endar soleiðis:

– Tað er orsök til at undrast á tað, ið hendi hesa náttina í Hvalba. Tað tóktist, eins og var alt lagt soleiðis til rættis, at vit skuldu ikki missa Inga.

Fyrst hevur onkur verið og koyrt seyðatøð útav.

Síðani hevur ein annar tveitt takplátur oman á tøðini.

– Tað var dýrd í sjónum.

– Tað eru fjøruti metrar niður á helluna.

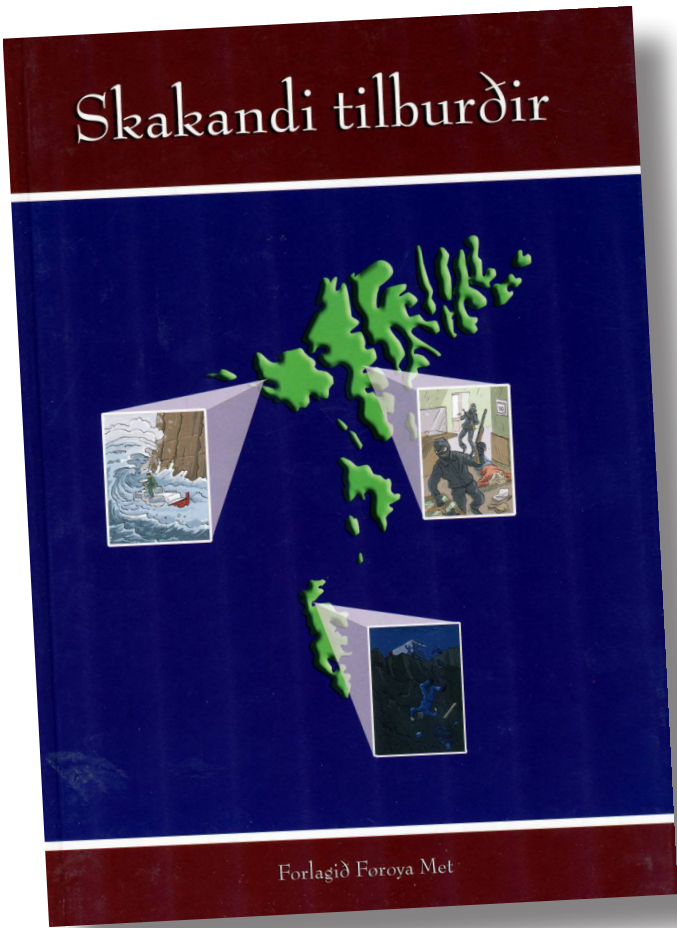
– Tað var vetrardagur.

– Tað var hølamyrkur.

Og alt hetta fellur saman, tí fimm tímar seinni var brim, og alt, sum lá á helluni, skolaði í havið.

Mynd: Janus D. Guttesen

Við loyvi frá forlagnum Føroya Met úr bókini »Skakandi tilburðir«, 2006, sum fæst í bókahandlum kring landið.